

PUSTITE NEK OBOJE RASTE

16. nedjelja kroz godinu, A

Doista sam se morao postidjeti kao vozač. I to ne samo jedanput. Evo, znao sam se zgražavati nad nekim vozačem koji je – pomislite! – prošao kroz crveno. Ili koji je vozio neprilagođenom brzinom, ili je sjeo u neispravno vozilo, ili bez dokumenata. Čudio sam se vozaču koji je oduzeo prednost drugom vozilu i tako prouzročio nezgodu. Međutim – kojeg li poniženja! – dogodile su mi se neke od tih stvari. Nećemo govoriti o prevelikoj brzini, ali jednom sam čak prošao kroz crveno, a da i sam ne znam kako. I tako, nakon nekoliko mojih vozačkih “bisera” (a smatram da baš nisam tako loš vozač), prestao sam tako strogo suditi druge vozače. Istina je. Događa nam se da se zgražamo i snebivamo nad grijesima drugih ljudi. I ne možemo vjerovati da to netko može učiniti, kad ono: baš to, ako ne i gore, dogodi se bilo meni, bilo nekom najbližem iz moje obitelji...

“Više puta i na više načina” Isus nam govori upravo to. Da ne sudimo. Da ne upiremo prstom. Da ne vodimo “istrebljivačke ratove”. To nam govori današnja prispodoba. Eno. Na polju iznikli zajedno pšenica i kukolj. I, brzoplete slugе, čistunci i nemilosrdnici, pošli bi odmah da iskorijene zlo. Gospodar veli: Ne. Jer, naravno, dok bi čupali kukolj, pogazili bi ili nehotice počupali i pšenicu. Bolje je pričekati do žetve. Jer, tko zna, možda i nije bio kukolj ono što je izgledalo kao kukolj, a možda – u Boga je sve moguće! – Bog učini da se kukolj preobrazi u pšenicu...

Evo primjera. Koliko li je genija u prvim godinama školovanja izgledalo tupoglavo i nesposobno! Ne događa li se da neki suhonjavi mladić kasnije preraste u prvog atletu i to samo zato što su on i njegov trener vjerovali u njega. Koliko li se puta nama odgojiteljima dogodi da neko dijete koje izgleda i nesposobno i neodgovorno i neotesano postane prekrasan čovjek. A mi ga htjeli odbaciti jer se nije uklapao u neke naše okvire. Nismo li onda slični onim brzopletim slugama iz Isusove prispodobe?

Pustite nek oboje raste! To je Isusova poruka. A on je doista tako postupao. Nije li Petar izgledao kao kukolj, kao nekorisni korov na njivi Gospodnjoj kad je ono zatajio sve u što je vjerovao, kad je zanijekao Učitelja za kojim je pošao? Nisu li Ivan i Jakov izgledali kao štetni korov kad su ono htjeli biti prvi uz Isusa, unoseći zavist i zlu krv među apostolima? Nije li ono Pavao izgledao kao po život opasni korov kad je progonio kršćane i na sebe navukao krv nevinih ljudi? Pa ipak, Isus je čekao da – njegovom milošću – u tim ljudima ona klica milosti raste do punine. Tako je u njima prava Kristova pšenica zatomila kukolj.

Pustite nek oboje raste! Ima u meni i pšenice i kukolja. Gospodin jednostavno želi meni dati vremena da – njegovom milošću – u meni pšenica izbori pobjedu nad kukoljem.

Pustite nek oboje raste! To je Kristova poruka za mene dok gledam druge ljude. Ne sudim i ne želim suditi. Bog će providjeti da milost bude djelatna u svakom čovjeku. Zato ću moliti Gospodina da i meni dade svoju strpljivost. Poglavito za one koji su mi najbliži. Da budem pun strpljive ljubavi prema mome ocu ili majci za koje mi se čini da u zadnje vrijeme imaju čudne prohtjeve, prema mom djetetu kojemu, po mom mišljenju, u glavi nije ništa doli igra, prema mome bratu za kojeg smatram da hoće da mu cijeli život pomažem, prema mome župniku koji je, koliko mi se vidi, tipičan primjerak devetnaestog stoljeća, prema mom bračnom drugu za kojeg u zadnje vrijeme primjećujem da živi kraj mene, a ne sa mnom, prema mojim kolegama s posla, prema mome šefu...

Pustite nek oboje raste!

Zvonko Pažin